

VOGELVRIJ

‘Mijn burens zijn aan het verbouwen en hun favoriete gereedschap is de boormachine. Luister maar, daar gaan ze weer.’ Ik ga op de vensterbank zitten en hou mijn mobiel richting de muur.

Na een seconde of tien broemt mijn hoofdredacteur: ‘In de avond klussen ze toch niet?’

‘Ik word hier gillend gek. Kan ik vijf dagen extra krijgen voor het artikel?’

‘Absoluut niet, dan kom je maar op kantoor werken. Merel, die deadlines zijn er niet voor niets.’

‘Op kantoor krijg ik zeker niets gedaan met alle gezelligheid,’ zeg ik bokkig en ik baal van haar matige inlevingsvermogen.

‘Dat onnodige gestress van jou altijd. Los het op. Huur desnoods ergens een ruimte.’

‘Met alle respect Ageeth, dat kan niet met mijn salaris. Geef me dan alsjeblieft drie extra dagen. Dat komt het artikel alleen maar ten goede.’

Ageeth is stil en dat is vrij uniek. Dat betekent dat ze mijn verzoek overweegt. Wanneer die boormachine kort maar oorverdovend hard wordt ingezet, hoop ik dat dat helse geluid haar over de streep trekt.

‘Hallo?’ Dat meen je niet, ze heeft gewoon opgehangen. Ageeth is een pittige leidinggevende, maar onbeschoft is ze nooit geweest. Ongeduldig, dat wel.

Ik schrijf voor *Ladies First*, een van de populairste tijdschriften van Nederland en België. Dat doe ik doorgaans met plezier, maar op dit moment voel ik me niet geïnspireerd om een zo diepgaand mogelijk artikel te schrijven over vleesetende planten in een spirituele woonomgeving. Wie van de redactie heeft dát onderwerp bedacht?

Als het display van mijn mobiel oplicht, druk ik mezelf van de vensterbank af. Het is een appje van Ageeth:

Merel, ik heb nou eenmaal een zwak voor je na al die jaren van goed werk afleveren. Je krijgt die drie dagen van me en ik stuur je naar een rustgevende omgeving. Bel me over tien minuten terug. A.

Ik doe een vreugdedansje bij de gedachte aan een gratis werkvakantie. Ageeth woont in een grote villa aan de Vecht. Mijn collega Bart vertelde ooit dat onze bazin zowel een verwarmd zwembad als een sauna heeft. Zou ik bij haar mogen bivakkeren? Het kan ook zijn dat Ageeth me op het vliegtuig naar Ibiza zet. Dat is haar favoriete ik-kom-tot-rust-plek en ze beweert dat dat eiland een magische uitwerking heeft op het creatieve brein. Ik zie het helemaal voor me: na een paar uurtjes schrijven in de Spaanse ochtendzon neem ik een duik in de Middellandse

Zee om daarna te lunchen bij een hippe strandtent. Ik duw de volle wasmand met mijn voet aan de kant en leun tegen het raamkozijn. Zodra het lekker weer is lopen de Amsterdamse terrasjes vol. Kon ik er nu ook maar gaan zitten met een glas witte wijn en een leeg hoofd. Ik kijk op mijn mobiel, mooi zo, de tien minuten zijn voorbij.

Ageeth neemt op zonder hallo te zeggen. ‘Je hebt geluk, want ik bedacht me ineens dat ik een paar dagen geleden een leuke aanbieding per mail heb ontvangen. Pak meteen je koffer.’ ‘Echt? Waar ga ik heen? O, en moet mijn paspoort mee?’ schreeuw ik, omdat de burens dit keer aan de haal gaan met iets wat klinkt als een schuurmachine.

‘Een paspoort,’ lacht ze een tikkeltje sarcastisch, ‘Zover ik weet is dat niet nodig op de Marker Wadden.’

‘De Wadden?’ herhaal ik.

‘Ja, maar dan de opgespoten versie tegenover Lelystad. Het is een eiland van Natuurmonumenten, het zogenaamde paradijs voor vogels. Gemeente Flevoland nodigt *Ladies First* uit om deze plek vanaf morgen uit te proberen. Jij logeert in een natuurhuisje waar je in alle rust dat artikel kan afmaken, een review kan schrijven en eventueel een heerlijke wandeling kan maken.’

Ik duw mijn Ibiza-fantasieën weg en probeer me een gebied voor te stellen met wat minder tropische vogels, maar met waarschijnlijk nog meer... merels?

‘Hallo Merel, ben je er nog?’

‘Ja, maar zei je iets over een review?’ Ik zucht diep, want ik voel de bui al hangen. Een bui in de vorm van nóg meer werk.

‘Het gaat om een review van maximaal vijfhonderd woorden en ja... ik weet dat je genoeg om handen hebt, maar dat is nou eenmaal de deal. *Take it or leave it.*’

Met enige tegenzin zeg ik: ‘Oké, ik doe het.’

‘Klasse! Ik stuur je alle info per mail. En Merel, relax, het schijnt er prachtig te zijn.’

Dag 1

De groep natuureilanden midden in het Markermeer is weids opgezet en vanachter het raam van de veerpont te zien heeft het gebied ook een mooi strand. Een oudere man in wildlife kleding en sokken tot net onder zijn knie pakt de microfoon erbij. ‘Goedemiddag, mijn naam is Kobus van Kampen en namens mezelf en de kapitein van de *Blue Amigo* wil ik u van harte welkom heten op de Marker Wadden. We meren over een aantal minuten af, maar eerst een paar mededelingen. Wat u straks gaat beleven is een stuk natuur op z’n best en dát willen we graag zo houden.’ Hij last een korte stilte in en kijkt ons dreigend aan, alsof we van plan

waren ons huisvuil op het eiland te dumpen. Ondanks dat hij ons streng toespreekt, doet hij me denken aan de kerstman met die grijze baard en pretoogjes, dat maakt weer veel goed. ‘Vergeet niet dat u te gast bent op dit natuurparadijs voor de vissen en vogels. Zij zijn uiteindelijk de baas.’

‘Kobus, help je een handje mee?’ roept de kapitein. ‘Pak jij de lijn achter?’

‘Uiteraard,’ brult hij terug en hij huppelt door de boot terwijl die man toch echt ver over de zeventig moet zijn.

Eenmaal op het land worden de bezoekers opgevangen door de wandelbegeleiders en meteen in drie groepen gesplitst voor de kustroute, de vogelroute en de vlinderoute. Mijn route is *linea recta* naar de receptie voor mijn sleutel zodat ik zo snel mogelijk aan de slag kan. Ik heb geluk, want het weer ziet er de komende dagen gunstig uit: veel zon en een prima temperatuur, dus als ik uit de wind ga zitten kan ik zelfs buiten werken.

Ik volg het pad en de bordjes naar de receptie schuin tegenover het restaurant en toiletgebouw. De deur staat al open.

‘Welkom op de Marker Wadden.’ Een jonge blonde vrouw schuift me een pen en een formulier toe. ‘Ik ben Neeltje, je bent van *Ladies First* toch? Wat leuk dat je komt logeren. Wil je hier je handtekening zetten? Dit is sleutel twee en die is van het huisje recht tegenover de laatste steiger. Wil je nog lid worden of een donatie doen aan Natuurmonumenten?’

‘Ik doe graag een donatie.’ Ik schuif het papier terug haar kant op.

‘En waarom zou je géén lid willen worden, jongedame?’ Kobus stampet het zand van zijn schoenen en loopt met opgetrokken wenkbrauwen naar binnen.

Ze schudt haar hoofd en overhandigt me de sleutel. ‘Let maar niet op hem. Pap, hou je erbuiten, een donatie is al heel fijn.’

Kobus hangt zijn verrekijker om en neemt een slok uit een blikje ijsthee. ‘Maar waarom zou je je niet aan willen sluiten bij onze andere 730.000 natuurliefhebbers?’

‘Ik... eh... Nou...,’ stamel ik en ik wijs naar een stapel folders naast het pinapparaat. ‘Ik ga me inlezen, maar eerst ga ik naar het huisje, want –’

‘En nóg iets,’ onderbreekt hij me. ‘Ik geef het tijdschema mee van de wandeltochten. Zelf ben ik al tien jaar gids en ik kan je zeggen dat de wandelingen meer dan de moeite waard zijn.’

Hij drukt een A4'tje in mijn handen en gooit zijn blikje in de speciale verzamelbak.

‘Pap, hier, vergeet niet te eten.’ Neeltje werpt hem een verpakt broodje toe en wanneer Kobus weer buiten staat zegt ze zachtjes: ‘Hij bedoelt het goed, hoor. Mijn vader is gewoon een overenthousiaste vrijwilliger. Ik heb hem de komende twee dagen spontaan gebombardeerd tot assistent-havenmeester, want de echte ligt op dit moment helaas in bed met zware

migraine.’

‘Het is oké en je mag blij zijn met zo’n fitte vader. Die van mij komt zijn stoel liever niet uit omdat hij de hele dag sportprogramma’s kijkt. Tot hoe laat is het restaurant open?’

‘Tot vijf uur, maar verder dan tosti en appeltaart gaan ze niet.’

‘O, dat had ik moeten weten.’ Ik bijt gekweld op mijn lip.

‘Je zult niet verhongeren, de receptie verkoopt ook zakken courgettesoep, knakworsten en afbakbroodjes. Ik wens je een fijn verblijf.’

Ik bedank haar en wandel over het grindpad naar mijn tweepersoons natuurhuisje dat knus tussen het wilde duingras ligt. Kobus is druk met de zeilboten die een plekje wensen voor de nacht. Ik zie nog geen vogels, maar wel veel blije mensen die genieten van het buiten zijn. Mijn lichte, houten accommodatie van ongeveer veertig vierkante meter is heel basic, maar naast het aanrecht is een comfortabele eethoek. Een prima werkplek. Ik gooi de deuren naar het terras open en ga op een loungestoel zitten met mijn laptop op schoot. Die stomme boormachine ben ik gelukkig kwijt. Zal de inspiratie gaan stromen nu ik midden in de natuur zit? Het eiland straalt rust uit, mede dankzij de aardekleuren en mijn prachtige uitzicht over de haven. Het is absoluut een originele manier van overnachten en ik moet daarom niet vergeten Ageeth een appje te sturen om haar te bedanken.

Na een uurtje gewerkt te hebben heb ik nog niet veel getypt. Acht zinnen, welteverstaan. Mijn artikel start met: *De populairste vleesetende plant, oftewel Nepenthes, vangt insecten in bladeren die groeien in een bekervorm.* Dit lijkt eerder op een fragment van een Wikipediapagina dan op een alinea uit een smeugig stuk. Toen Ageeth me de opdracht gaf moest ik mijn lach inhouden. Ze zei: ‘*Ladies First* maakt minder sexy onderwerpen juist sexy. Jij kan dat, Merel. Dit is dé manier om nog meer lezers te bereiken.’

Ik sla mijn laptop hoofdschuddend dicht. Wie weet kom ik erachter hoe ik die lelijke plant sexy kan maken na een korte pauze. Als ik bij de steiger aankom, roept Kobus naar een van de kleinere zeilboten: ‘Jullie kunnen helemaal vóór aanleggen.’

De blonde man achter het roer steekt zijn hand op en instrueert zijn zoontje netjes te blijven zitten en zijn zwemvest aan te laten.

‘Hallo! Kun je een lijn aannemen?’ roept hij als hij nog maar een meter of vijf bij de steiger vandaan is.

‘Wie, ik?’ zeg ik krampachtig.

‘Ja jij,’ lacht hij. ‘Normaal kan ik het zelf, maar met deze wind is een beetje hulp toch wel handig.’

‘Oké, maar je moet wel zeggen wat ik moet doen.’

‘Neem deze lijn aan, sla die om de bolder en geef hem maar terug.’

Als hij me ziet haasten en waarschijnlijk zorgelijk ziet kijken, vult hij kalm aan: ‘Perfect gedaan, en zou je de andere lijn bij de punt ook precies zo kunnen doen?’

Ik knik enthousiast, maar een andere zeiler op de steiger is me al voor en die heeft duidelijk geen aanwijzingen nodig.

‘Dit is een gevaarlijke boot,’ roept de jongen die braaf op het dek zit. Ik schat dat hij rond de vijf of zes is. ‘We gaan vechten met piraten. O, ik ben mijn schep vergeten.’

Zijn vader lacht: ‘Die heeft mama ingepakt en ligt ergens tussen je kleding. Ruim eerst die legostenen op. Ze liggen door de hele boot verspreid en ik wil er straks geen in mijn bed.’

‘Mag ik dan m’n zwemvest uit?’

‘Binnen wel.’

‘En mag ik dan nog een broodje met chocovlokken?’

‘Dat ook.’

‘Yes, kapitein!’ gilt de jongen en hij laat zijn speelgoedverrekijker vallen als hij de kajuit binnenstormt.

‘Kijk uit, Olivier, die trap is steil.’

Ik staar iets te lang naar deze twee leuke mensen totdat ik beseft dat staren ongeleefd is en ik nodig weer aan het werk moet. ‘Oké, doe, veel plezier nog.’

Hij kijkt glimlachend op. ‘Jij ook en bedankt voor je hulp.’

‘Ik heb niets bijzonders gedaan, maar heel graag gedaan.’

‘Jongedame?’ hoor ik achter me.

Ik draai me om en bots bijna tegen Kobus op.

‘Neem me niet kwalijk, maar ben je er al uit of je de vogelnatuur wil beschermen met een lidmaatschap? En je moet trouwens gids Fedde hebben voor de extra lange tocht. Hij is ook nog eens bioloog.’

‘Nee sorry, ik ben hier om te werken.’

Hij fronst diep. ‘Ik dacht al een laptop op de keukentafel te zien. Dat is een stroomvreter en niet te vergeten zeer slecht voor je ogen en je rug- en nekspieren.’

‘Ik waardeer uw bezorgdheid, maar ik moet helaas door. Trouwens, ik schrijf ook een recensie over het eiland. Het mag niet zo zijn dat ik die niet afkrijg.’

Hij kijkt alsof ik ter plekke zijn hart breek en zegt zachtjes: ‘Maar waar wil je dan over schrijven als je het eiland niet gaat bekijken?’

Ik pers mijn lippen op elkaar en steek mijn handen in mijn broekzak. ‘Ja, daar hebt u een goed punt.’

Zijn ogen lichten ineens weer op. ‘Dan boek ik die wandeling bij Fedde voor morgenochtend halfacht. Dat is de beste tijd om de vogels te horen zingen en te spotten. Laat je verwonderen over hun energie, hun ongebondenheid en wees getuige van de perfectie van onze natuur.’

Zijn laatste woorden klinken alsof ze recht uit een meditatieve wandelgids komen.

‘Goed dan,’ zeg ik gespeeld enthousiast. Hij weet het mooi te brengen, maar dat genieten kan ik pas als mijn schrijfwerk af is. ‘Weet die Fedde toevallig ook het een en ander te vertellen over vleesetende planten?’

Kobus schiet in de lach en kijkt een tikkeltje verward. ‘Ongetwijfeld jongedame, ongetwijfeld.’

Dag 2

Het is nog geen tien uur ’s ochtends en ik heb er naar mijn gevoel al een soort marathon op zitten. Ik schop mijn gympen uit om daarna neer te ploffen op mijn terrasstoel. De gids mag dan wel veertig jaar ouder zijn dan ik, hij hield het tempo er zowel fysiek als verbaal goed in. Hij stelde voor om onze wandeling van tweeënhalve uur af te sluiten met een ochtendduik, maar ik voelde me zo schuldig dat ik nog nauwelijks iets op papier heb staan dat ik die activiteit aan me voorbij heb laten gaan. Vogels heb ik wel degelijk gezien. Van heel dichtbij, maar ook vanuit de kunstzinnige uitkijktorens. Fedde was zo enthousiast dat het aanstekelijk werkte en ik nu ook lichtelijk gefascineerd ben door de mooie moerasnatuur. Sinds ik in Amsterdam woon zie ik, afgezien van het Vondelpark, vrij weinig groen. En dat terwijl ik ben opgegroeid in de buurt van de Veluwe en ik het altijd heerlijk vond in de bossen en op de hei. ‘Mag ik bij jou plassen?’ klinkt ineens een geknepen stemmetje. De kleuter van gisteren springt op en neer en zodra ik knik rent hij naar binnen.

‘Het is die kant op!’ Ik wijs naar links. ‘En weet je papa eigenlijk dat je hier bent?’

‘Nee,’ gilt hij vanaf het toilet.

Ik veer op van mijn stoel en check of ik een bezorgde vader over de steiger zie lopen. ‘Waar is je papa nu dan?’

‘Zijn vader is in Rotterdam. Ik ben zijn oom.’ Hij steekt zijn hand uit: ‘Morris, aangenaam.’

‘Hoi! Oom Morris, dus. Ik ben Merel.’ Ik ben blij en tegelijkertijd ook niet zo blij om deze knappe zeiler weer tegen te komen. Blij omdat hij met zijn innemende glimlach en charme fijn is om naar te kijken en niet zo blij omdat ik er totaal niet op mijn best uitzie zonder make-up en met die warrige knot op mijn hoofd.

‘Ik ben klaar!’ De jongen rent weer naar buiten. ‘Gaan we zwemmen?’

‘Nog twee seconden, Olivier.’ Morris kijkt me verontschuldigend aan. ‘Sorry hiervoor, de

openbare wc's zijn nog geen vijftig meter verderop.'

'Twee, één, klaar!' roept de kleine Olivier bijdehand. 'Nu gaan we zwemmen.'

'Even wachten, vriend.' Morris rolt met zijn ogen en glimlacht. 'Leuke huisjes zijn dit trouwens, ben je helemaal alleen aan het vakantieviereen?'

'Stiekem voelt het wel als vakantieviereen, maar ik ben hiernaartoe gestuurd om in alle rust een artikel af te maken. Wat een straf, hè? Eerlijk gezegd heb ik tot nu toe nog niet veel gewerkt.'

'Dan zal ik je niet langer ophouden.'

'Dat maakt niet uit,' flap ik eruit. 'Want... eh... Het is veel te lekker weer om te werken. Maar jullie gaan dus naar het strand? Wacht even, ik heb wat leuks voor je neefje.' Ik loop het huis binnen en kom terug met een vierkant pakketje. 'Dit heb ik als grapje van mijn beste vriendin gekregen. Het ding moet alleen nog worden opgeblazen.'

'Onmisbaar reuzespeelgoed voor op het water,' leest Morris met enige terughoudendheid op het etiket.

'Als je het *too much* vindt, laat je het maar hier hoor.'

'Een *unicorn*? Yes!' gilt de overenthousiaste kleuter en hij trekt het pakket uit de handen van zijn oom.

'En niet zomaar eentje, het is een regenboogeenhoorn,' juich ik met hem mee. 'Geweldig ding, hè? Ik word er ook helemaal vrolijk van.'

'Wil je 'm zelf dan niet uitproberen?' Morris werpt me een glimlach toe waar ik ter plekke van smelt. 'Ga anders mee zwemmen.'

Ik kijk naar mijn laptop op tafel die dwingend naar me kijkt, maar als ik daarna de donkerbruine ogen en verleidelijke blik van deze leuke man zie, kan die hele computer me gestolen worden.

Terwijl ik door de courgettesoep roer, droom ik nog even weg over vandaag. Alleen al als ik aan die Morris denk, begin ik automatisch te glimlachen. Het was erg gezellig op het strand en ondanks dat we nauwelijks konden praten met Olivier erbij, voelde ik me helemaal op mijn gemak. Ik barst van de energie, maar wat het schrijven betreft ben ik niet veel verder gekomen.

Verschrikt kijk ik op als iemand een harde bons geeft op het keukenraam.

'Niets aan de hand. Goed volk!' Kobus heeft zijn reflecterende veiligheidsvest aangetrokken en brult: 'Jongedame, de zonsondergang vanaf het strand is fenomenaal en mag je niet missen. Je hebt hooguit vijf minuten. Ik ga snel door naar de volgende.'

Ik steek mijn duim op, zet de pan aan de kant en haast me naar het strand.

Bijna iedereen op het eiland is naar deze plek gekomen. Sommigen zitten op een picknickkleedje koffie te drinken en anderen nuttigen een glas zelf meegebrachte wijn op het terras van het inmiddels gesloten restaurant. Tegen de duinheuvel aan speelt een puberjongen liedjes van The Beatles op zijn gitaar. Het klinkt niet zuiver, maar wel authentiek én het zorgt voor een heus festivalsfeertje. De lucht verandert langzaam naar oranje-roze en ik heb denk ik nog nooit zoiets moois gezien. Kobus heeft niets te veel gezegd. Het zijn de kleine dingen die het leven perfect maken en ik voel me op dit moment intens gelukkig.

‘Hé Merel!’ hoor ik iemand roepen. Het is Morris die tien meter verderop in het zand zit met een vermoeide Olivier op schoot. Het kan dus nóg beter.

Hij staat op en laat zijn neefje op zijn rug klimmen. ‘Mooi hè, die zonsondergang, en wat een perfecte timing, want deze kleine kapitein kan geen pap meer zeggen.’

‘Ik zie het.’ Lieflijk aai ik Olivier over zijn wang.

‘Maar ik wil nog zwemmen,’ brabbelt de kleuter half slapend. ‘Met de *unicorn*.’

Morris antwoordt: ‘Je mag zwemmen in je dromen. Mét die *unicorn*.’

We slenteren terug richting de steigers en blijven staan bij mijn huisje.

‘En heb je je artikel afgekregen?’

‘Was dat maar zo,’ verzucht ik. ‘Het zit allemaal wel al in mijn hoofd, maar nu moet het nog op papier. Ik ben bang dat het nachtwerk wordt.’

‘En ... eh...’ Zijn blik dwaalt over het terras naar mijn mond en eindigt bij mijn ogen. ‘Kom je de eenhoorn straks nog ophalen?’

‘Die mag de kleine kapitein natuurlijk hebben.’ Ineens bedenk ik me dat dat een uitnodiging was van zijn kant, dus zeg ik snel: ‘Maar Oliviers waterschoentjes liggen nog wel ergens in mijn tas. Ik breng ze langs.’ Gelukkig is het al vrij schemerig zodat hij niet kan zien dat mijn wangen gloeien.

Na een minuut of vijftien stap ik aan boord van de negen meter lange zeilboot *de Golfbreker*.

‘Wil je wijn, thee of iets anders?’ vraagt Morris.

‘Eén glas wijn, anders wordt het helemaal niks meer met mijn schrijfsels.’ Ik kijk toe hoe hij de glazen vult. Zelfs dát doet hij op een sexy manier.

Hij reikt me een glas aan en steekt een kaarsje aan. ‘Wat zit jij tevreden te grijnzen? Proost.’

‘O, gewoon, ik heb het naar mijn zin,’ antwoord ik een beetje betrapt en ik neem een slokje.

‘Morris, we hebben het over zoveel dingen gehad, maar waar woon je eigenlijk?’

Hij gaat naast me op het houten kuipbankje zitten. ‘Op een woonboot in Amsterdam, niet zo ver bij NEMO vandaan.’

‘Dat meen je niet,’ zeg ik verwonderd. ‘Ik woon tussen Artis en NEMO in! En wat gaaf dat je op een boot woont. Is het toevallig ook jouw droom om ooit een wereldreis te maken met een zeiljacht?’

‘Nee, waarom denk je dat?’

‘Omdat iedereen van onze leeftijd op dit moment bezig is met reizen of met remote werken op een exotische locatie. Ik voel me soms een beetje saai met mijn vaste, drukke baan en koopappartement. Maar aan de andere kant is het precies wat ik wil.’

‘Dan klopt het toch?’ Hij glimlacht. ‘En naast het hebben van leuk werk moet je gewoon zoveel mogelijk dingen doen die je een gevoel van vrijheid geven.’

‘Je laat het zo simpel klinken.’

‘Dat is het ook, zolang je niet al te hoge eisen aan jezelf stelt. Hou het simpel.’

‘Zoveel mogelijk vrijheid beleven dus,’ zeg ik peinzend. ‘Zoals jij nu doet? Zeilen met je neefje?’

‘Dat échte zeilen is dit weekend nog niet gelukt, maar ik bezorg Olivier een paar leuke dagen en ik help mijn zus uit de brand. Ze heeft een zware tijd achter de rug vanwege langdurige ziekte en nu kan ze eindelijk een weekend weg met haar man.’

‘Dat is lief van je.’ Als ik rechtop ga zitten raakt zijn been de mijne. Ik zweer dat ik een elektrische schok voel. Aan Morris’ neutrale blik te zien beleeft hij dat anders.

Hij kantelt toegeeflijk zijn hoofd. ‘En wat is het dat jou laat ontspannen?’

‘Geen idee,’ antwoord ik naar waarheid.

‘Natuurlijk weet je dat wel.’

Als hij me vragend en geduldig blijft aankijken, antwoord ik: ‘Dansen... denk ik.’

‘Zie je wel.’ Hij geeft me een kameraadschappelijke stomp op mijn bovenarm.

Het maakt me niet zenuwachtig dat hij recht door me heen lijkt te kijken. Ik weet ook wel dat ik perfectionistische trekjes heb en ondanks dat ik een zelfverzekerde journalist ben, kan ik mezelf behoorlijk in de weg zitten met mijn stress om... Ja, om wat eigenlijk?

‘Van naar concerten gaan word ik ook blij. O, en nog iets,’ roep ik uitbundig. ‘Ik word helemaal zen van koken en kleine dinertjes organiseren.’

‘Oké dan!’

‘En weet je, ik hou ontzettend van water en van buiten zijn. Misschien ontspant zeilen mij ook wel.’

‘Heb je het weleens gedaan?’ vraagt hij.

Ik wrijf over mijn blote armen. ‘Nee, maar wie weet ooit. Een roman schrijven, zeilen, het noorderlicht zien in Lapland. Ik heb nog zoveel dingen op mijn wensenlijst staan.’

Vanuit de kajuit roept Olivier: ‘Morris, mag ik chocomel?’

‘Nee, gekkie, het is laat, ga maar weer lekker slapen.’

‘Gaan we morgen zwemmen?’

‘Ja, Ol, welterusten.’

‘Morris?’

‘Ja?’

‘Ik vind het leuk op de boot bij jou.’

‘Ik vind het ook leuk met jou. En nu slapen.’ Morris’ strenge stem staat haaks op zijn zachte gezichtsuitdrukking.

‘Morris?’ pruttelt Olivier.

‘Ja?’

‘Blijf je wel op de boot?’

‘Ik ga nergens heen. Welterusten, kleine kapitein,’ lacht hij met ogen die glimmen.

Hoe hij als stoere man met zijn neefje omgaat is zo ontwapenend. Het is een cliché, maar ik ben zo’n vrouw die daar totaal gevoelig voor is. Hij kijkt om zich heen en ritst zijn schipperstrui dicht tot aan zijn kin. ‘De wind trekt aan. Heb je het koud?’

‘Een beetje, maar ik moet maar eens gaan als ik dat artikel ooit wil afkrijgen.’ Ik zet het lege glas naast me neer.

‘Of...’ oppert hij. ‘Ik open een fles scheepsbitter, pak een dekentje en je blijft nog even.’ Hij heeft ineens een ondeugende, jongensachtige blik in zijn ogen.

‘Lieve mensen, het is kwart over tien geweest,’ klinkt plots de strenge stem van Kobus. ‘Dit is een stilte-eiland, dus laten we vooral stil zijn.’ Hij houdt zijn wijsvinger voor zijn lippen en loopt door naar de volgende boot.

Morris en ik knikken braaf en moeten ons beheersen niet in de lach te schieten. De regels van Kobus kunnen samen met mijn artikel de boom in, want deze avond laat ik niet zomaar van me afpakken. ‘Over ontspanning gesproken,’ zeg ik zachtjes. ‘In stilte naar de sterren kijken schijnt ook heel rustgevend te werken.’

Er vormt een glimlach rond zijn mond. ‘Ik pak die deken.’

Dag 3

Het is lang geleden dat ik tot halftien heb uitgeslapen. Dat mag ook wel, want om vier uur vannacht deed ik pas het licht uit. Ik had uiteindelijk alles binnen drieënhalf uur op mijn laptop staan en besepte ineens dat de stress tussen mijn oren zit. Ik rek me tevreden uit, zowel de review als het artikel zit al in de mailbox van Ageeth. Als mijn mobiel trilt ga ik op mijn

zij liggen om het appje te lezen:

Good job! Had niet anders van je verwacht. Hoop dat het daar ook een beetje leuk was. Je review is in ieder geval lovend. Ik ga nu zelf een weekje naar Ibiza. Tot op kantoor. Ageeth.

Ik moet een beetje gniffelen bij haar woorden: *Hoop dat het daar ook een beetje leuk was.* En óf het leuk was. Net voor middernacht stapte ik Morris' boot uit. Als het aan mij had gelegen hadden we daar de hele nacht gezeten, maar een regenbui maakte een eind aan ons minifeestje. Ik noem het een minifeestje, want er waren sterren, we zaten samen onder een fleecedekentje en zijn hand lag minstens een heel uur tegen mijn hand. Maar misschien wil ik wel te graag en is het allemaal te mooi om waar te zijn. Het is lang geleden dat ik een man ben tegengekomen voor wie mijn hart vreemde sprongen maakt.

Omdat ik om halftwaalf de veerboot neem, gooi ik alvast een aantal spullen in mijn reistas. Misschien is het leuk om de twee kapiteins uit te nodigen voor het ontbijt? Ik heb genoeg afbakbroodjes en jam over. Vol energie loop ik naar het woongedeelte en ik trek het gordijn open. Mijn glimlach verdwijnt ter plekke als ik naar buiten kijk. De steiger is leeg. In algehele verbazing loop ik naar buiten, waar ik Kobus en zijn dochter Neeltje tref. 'Waar zijn alle zeilboten?' vraag ik.

'Dat vroeg ik mijn vader ook zojuist.'

Kobus zwaait wild met zijn armen om zich heen. 'Er komen charters, dus ik heb alle passanten weggestuurd.'

'Pap, die charters komen pas om één uur.'

'Zijn ze op een andere plek gaan liggen? Ik bedoel de zeilboot die hier lag, de... *de Golfbreker.*' Trillerig adem ik in.

Kobus schudt zijn hoofd.

'En noteren jullie de telefoonnummers van de passanten?' Ik klink steeds wanhopiger.

'Nee, dat doen we nooit,' zegt Neeltje verontschuldigend. 'Laat de sleutel maar in het slot van het huisje en bedankt voor je bezoek. Hopelijk heb je van de Marker Wadden genoten. Kom, pap, we moeten gaan, de veerboot met alle voorraad kan ieder moment komen.'

Ik staar met een leeg gevoel naar de verlaten steiger. Het was dus toch te mooi om waar te zijn, hoe naïef kon ik zijn? Morris heeft geen enkele moeite gedaan om me gedag te zeggen. Als ik anderhalf uur later met een hele rits mensen op de kade sta, wachtend op de veerboot, vertelt Kobus trots dat de kwetsbare dwergstern na 22 jaar is teruggekomen om te broeden. De helft van zijn informatie gaat aan me voorbij, het heuglijke nieuws kan me niet uit mijn mineurstemming halen. Ineens hoor ik gefluit en iemand mijn naam een aantal keer roepen:

‘Yo, Merel, hier!’

Morris zwaait uitbundig en zeilt ondertussen kundig de haveningang binnen.

‘Wat doe jij hier?’ roep ik terug, ‘Ik dacht...’

‘Ik heb Olivier volgens afspraak bij mijn ouders afgezet in Lelystad. Heb je tijd?’

Ik gooi mijn handen in de lucht. ‘Tijd?’

‘Je wilde toch graag een keer zeilen?’

Kobus blaast op zijn fluitje. ‘Nee, jongeman, er mag niet gezeild worden in de haven. Strijk zo snel mogelijk die zeilen. Je kunt hooguit een uurtje aanleggen aan de hoofdsteiger.’

‘Komt goed,’ roept hij terug. ‘Merel, neem jij een lijn aan? Of heb je geen tijd?’

Ik pak lachend mijn reistas van de grond en ren richting de steiger. Achter me hoor ik Kobus met luide stem zeggen: ‘Je gaat de veerboot niet halen zo en de volgende gaat pas om vijf uur. Die mag je niet missen.’

Ik negeer zijn opmerking. Morris heeft al die moeite gedaan om terug te komen... voor mij.

Als *de Golfbreker* weer op zijn vertrouwde plek ligt, steekt Morris galant zijn hand uit om me aan boord te helpen. Zodra ik in de kuip stap, gaan we dicht tegen elkaar aan staan.

‘Wat een verrassing,’ zeg ik vol ongeloof.

‘Wel een leuke, hoop ik?’

‘De beste ooit.’

Hij legt één hand op mijn wang en brengt zijn gezicht dichterbij. Ik ga op mijn tenen staan en doe wat ik gisteravond al zo graag had willen doen. Onze eerste kus is wat voorzichtig, maar heeft zoveel potentie dat we niet meer willen stoppen met zoenen.

‘Zeil je met me mee?’ murmelt hij tegen mijn lippen aan.

‘Waarheen?’

‘Waar de wind ons brengt en dat is op dit moment richting Enkhuizen en daarna misschien Friesland.’

‘Ik weet niet of ik net als jij van die zeebenen heb.’

‘We doen het rustig aan.’ Hij slaat zijn armen om me heen en drukt me dicht tegen zich aan.

‘Geen stress, weet je nog?’

Ik geef een bescheiden knikje, maar mijn hart schreeuwt het uit van vreugde. Deze boot ga ik zeker niet missen.